

Fond sportovců při Nadaci táta a máma

O Michalu Novotném a Tomáši Krausovi jsme zvyklí slyšet v souvislosti s vrcholnými lyžařskými, respektive snowboardovými závody, případně s atraktivními a mediálně vděčnými podniky, jakým byl třeba loňský freeriding na Aljašce. Dětský domov a parta dětí, se kterými si nikdo moc neví rady, to je trochu jiná káva. V kalendáři dvou sportovců, o jejichž účast usiluje ne jeden organizátor «významných sportovně společenských akcí», přitom mají děcáky své pevné místo.

Zakladatel Fondu sportovců Michal Novotný

Nejlepší český snowboardista a legenda světového skikrosu, dlouholetí kamarádi, už společně podnikli řadu zajímavých podniků. Často jde o vzrušující zážitky, od víkendu s dětmi z děcáku si ale žádný adrenalin neslibují. Proč to tihle střelci dělají? Kde je nějaký profit? «Měl jsem pocit, že když takhle sportujeme a máme ty možnosti, které máme, tak bychom to mohli využít pro nějakou dobrou věc,» říká profesionální snowboardista, výborný lyžař a zapálený vodák Michal Novotný. V rámci Nadace Táta a máma tedy založil Fond sportovců, přizval do něj Tomáše Krause a společně s dalšími špičkovými

sportovci teď chodí za dětmi, kterým život hned na startu místo bezvadného rodinného zázemí nadělil kopec problémů. Jezdí s nimi na raftu, hrají s nimi fotbal a taky jim říkají, že když si něco hodně přejí a půjdou za tím, určitě toho dosáhnou. Ředitelka Nadace Táta a máma Petra Hubková si toho, že se dětem takto věnují, velice váží: «Jsou úžasní! Děti se v nich vidí. Když společně sportují, děti jsou otevřenější, důvěřují jim a lépe přijímají nové věci.» Pokud vám to ke klukům, kteří mají při závodech na sněhu zatraceně ostré lokty, nesedí, možná vám do toho trochu světla vnese Michal Novotný.

SKI: Michale, Fond sportovců byl tvůj nápad?

MN: Asi jo, ale to není důležité. Zkrátka jsme se spojili s Nadací Táta a máma, která nějakým způsobem pomáhá dětem z dětských domovů. A protože my jsme známi přes ten sport, tak se angažujeme hlavně ve sportovních akcích. Každý tady prostě přispěje tím, co umí. Ono je to ve výsledku docela hodně práce a hlavně času, ale když tomu každý něco dá, tak se pro děti nakonec dají udělat docela fajn akce.

SKI: Tomáše Krause si k těmto aktivitám přivedl ty?

MN: My se s Tomášem známe už dlouho, párkrát jsem mu o tom říkal a jeho to zajímalo. Tomáš už si trochu dává pozor, s čím svoje jméno spojí, což naprosto chápu. Takže možná, že jsem pro něj byl i nějakou zárukou, že tohle není úplná blbost.

SKI: Tomáš je šťastný otec dvou dětí, tak třeba ho ta problematika oslovuje i kvůli tomu.

MN: Já nevím, možná, že k tomu teď má o něco blíž třeba i proto, že má rodinu a ví, jak je to fajn, když to všechno pěkně funguje. To by ses ale měl zeptat jeho. Já si v první řadě vážím toho, že si ve svém, už tak hodně nabitým programu udělá čas a přijede na víkend za dětma z děcáku. Všichni máme málo času a kolikrát to není jednoduchý. Ale když chceš, tak to jde.

Na raftu s Michalem Novotným v pražské Tróji

SKI: Pro spoustu lidí bude možná překvapením, že pánové, co vyhrávají Světové poháry a jen tak pro potěšení si létají zalyžovat na Aljašku, jezdí na Lučňi boudy s dětmi, které nemůžou vyrůstat se svými rodiči.

MN: Ono to bylo překvapení hlavně pro ty děti. Tomáše znají z televize a nevěřily, že by se s nima tenhle člověk mohl vůbec bavit. A on s nima jede na hory nebo chodí hrát přehazovanou.

Po lyžování s Tomášem Krausem v Harrachově

SKI: Takže příště místo Aljašky pojedete s děčkem na Lučňi?

MN: Aljaška je dlouhodobý projekt, takže se to naštěstí dá zorganizovat tak, abysme si takhle vybírat nemuseli. I když před posledním sportovním víkendem s dětma jsem se rozhodoval, zda pojedou na kámošovy narozeniny – super akcí na Orlíku, nebo vyrazím na Trnávku, kterou pouštěj jenom dvakrát v roce tak, aby se dala jezdit na kajaku, anebo pojedou na víkend s dětma. Ale narozeniny budou za rok zase, Trnávku budou pouštět ještě na podzim, takže jsem jel za dětma.

SKI: A jak tedy v praxi vypadá tvoje účinkování na takové akci? Máváš dětem z čestné lóže?

MN: Sportujeme s nima, blbneme, občas to má i takový hlubší, řekněme výchovný podtext... To hlavně na víkendových akcích, v rámci kterých jsou vypracovaný určitý motivační programy a my tam zase přispíváme po té

sportovní stránce. Tyhle vícedenní akce mají na děti asi největší dopad. Už teď víme, že si z takovýho víkendu něco odvezou. Tomáš jim tam třeba řekne, jak to má on s motivací, jakým způsobem o sportu přemýšlí a co musel udělat pro to, aby se dostal tam, kam se dostal. Na místě hned nevidíš, že by to ty děti kdo ví jak vzalo, ale s odstupem času poznáš, že si z toho něco zapamatovaly, že to vzaly na vědomí.

SKI: Jaký máš z dětí z dětských domovů pocit? Jsou hloupější, nebo víc zlobí? Sportují, nebo na tyhle věci kašlou a radši by někde hulily?

MN: To se nedá takhle shrnout. Jsou tam kluci, který kradou a pořád se někde perou, ale stejně tak chytrý a fakt šikovný děti. Prostě jako všude. Snad akorát, že jsou takový uzavřenější. To si kolikrát ani nedovedeš představit, co ty děti zažily. Oni většinou rodiče maj, jenomže ty fetujou nebo jsou v kriminále... Nebo ty děti prostě neuzivěj, takže sociálka je umístí do děčáku.

SKI: No to by se tedy s rodičema na hory asi fakt nepodávaly.

MN: Ale víš, co je na tom zajímavý? Valná většina těch dětí chce zpátky domů. Ono je tam nic hezkýho nečeká, ale na Vánoce nechtěj medvědy ani tenisový rakety, chtěj se vrátit domů. Přitom v některých dětských domovech mají docela slušný možnosti, jezděj s dětma do Chorvatska, na hory... O tom by si v těch sociálně slabých rodinách, ze kterých je v děčáku spousta dětí, mohly nechat tak akorát zdát. Ale doma je doma, tak nějak to asi bude...

SKI: Takže materiálně tyhle dítká z děčáků netrpěj?

MN: No pozor, to není všude stejný, určitě jsou v tom velký rozdíly. Někde jim ty peníze seženou, takže se pak třeba jede na hory, ale jinde na to zase nemaj ani náhodou. Jenomže daleko důležitější než peníze je nakonec čas, který jsme ochotný s dětma trávit. To je to, co těmhle dětem z děčáků chybí. Ono je bezva přinést hromadu dárků nebo poslat peníze, ale úplně nejvic je dneska pro každého čas.

SKI: Rozumím, postavit krásný hřiště, vysypat na něj drahý balóny a jít pryč, to není úplně to, co děti potřebujou.

MN: Přesně tak. Proto s nima jedeme na hory nebo k vodě a hrajeme volejbal, jezdíme na raftech, povídáme si, něco novýho je třeba naučíme... Dáme jim svůj čas, to se nedá ničím vynahradiť.

SKI: A co to všechno dává tobě? Co si z třídního pobytu s takovýma dětma odneseš ty?

MN: Tak třeba to, že si pak uvědomím, že naše problémy jsou vlastně o dost menší, než se někdy zdaj. Že to ani nejsou problémy v porovnání s tím, co si zažily některý děti. No a když kluk po deseti letech v děčáku na Ukrajině nemluví, myslím vůbec nemluví, a tady pak zase mluvit začne, tak to je pěkný, ne? Nebudu zastírat, že mám dobrej pocit z toho, že děláme dobrou věc.

www.nadacetm.cz

www.nadacetm.cz/60-FondSportovcu.html

Máte po přečtení tohoto článku také nějaké pocity? Třeba pocit, že dobré věci by se dělat měly, že bychom si jako měli pomáhat... A nebo třeba že svět zase není tak špatný? Tak to je dobře, aspoň na chvíli. ✕